

som vi havde over Skibet i 1879; dette Skjøn, at det vilde kunne have stude, men ikke gjorde det, er ikke Bevis for, at det overhovedet kan styde under saadanne Forhold. Nu vil jeg imidlertid sige de Herrer, at der desforuden er en Banselighed ved at afgive Beretning under saadanne Forhold for den høitærede Ministers egne Underordnede; hvor sagkyndige, hvor upartiske, hvor høisindede Mænd de end ere, de leve og aande dog i en vis Luft, og Uttringer deraf kunne vilkaarlig paavirke Sindene; selv om Skibet gaar rolig, er der altid lidt Svinger, og gaar der lidt Søgang, kommer der lidt mere Svingning. Den høitærede Minister havde nemlig efter sin Politikk issor Forsommer ikke blot villet have en Dom ren og reel taget angaaende det nuværende „Helgolands“ Gøne som Søskib og Kampskib, forsaavidt det kunde ske paa et Fredstogt, men han skulde ogsaa gjerne have af den samme Mand en Dom i den politiske Strid mellem sig og Folkethinget, for sig og mod Folkethinget, og han vilde ogsaa — denne Sag vilde jeg have ladet ligge, hvis ikke den høitærede Minister havde reist en konstitutionel Strid paa dette Spørgsmaal, som jeg siger ikke burde have været reist — langt mere saglig og med langt mere Sindsro kunne være gaaet til den Prøve, som han vilde have anstillet med „Helgoland“, thi det gjaldt jo for os kun om at tale med hinanden om større og mindre Skibe, at tale om Sagen til Vinter, og da — ja den høitærede Minister har jo mange Seierstrophæer i sit Forhold til Folkethinget! Efterat det saaledes var blevet klart, hvor vanskelig en Opgave en saadan Prøve er for Ministerens Underordnede, kan jeg ikke negte, at jeg vilde have sat overordentlig Pris paa, om den meget ærede Minister under disse Forhold havde sagt: Jeg tager ikke ud efter de sædvanlige Regler for Dvæsestogter med en Chef og hans Besætning, men jeg beordrer adskillige af mine mest fremragende kyndige Officerer, der mulig have forskjellige Anskuelser om selve Skibets Bygning, til at gaa ombord deri og levere ikke en Enteltmands-Rapport, men, efter en Overveielse, en Fleremands-Rapport til os om denne Sag, og en Paaberaaben deraf vilde have været bedre end disse varme Ord om Skibet, der mulig stod i en eller anden fremmed Avis, enten skreven af Folk, der ikke kjende til de Ting, de skrev om, eller mulig skreven af vore egne Søofficerer, og som saa kom derind uden Mærke. Jeg vilde have sat mere Pris paa, om den høitærede Minister var gaaet saaledes tilværks. Jeg vil forvare mig mod, at et eneste Ord af, hvad jeg her har sagt, kaster nogensomhelst Tvivl over paa den høitærede Minister med Hensyn til, at han ikke har villet forsøge (Ufbrydelse) . . . Ja, de, der ikke ønske at blive, tror jeg, kunne af Formanden faae Lov til at gaa hjem . . . paa sædvanlig Maade Skibets Egenstaber. Jeg har ikke den fjerneste

Tvivl om, at de Hrr. Officerer have gjort deres Bedste, men Enteltmand kan skjønne feil. Jo mere alsidig Bedømmelsen kan blive, desbedre og desmere alvorlig bliver den. Efterat have gjort disse Bemærkninger har jeg endnu et Par Ord at sige. Tænk Dem nu, mine Herrer, nu have De det Skib, og saa er det den høitærede Marineministers høieste Dnske at faae i Løbet af 10 Aar et „Helgoland“ til, noget forbedret, og tænk Dem saa to Skibe som dette „Helgoland“ nede ved Falsterbo, som „vilde kunne have brugt sine Kanoner“, men ikke brugte dem, og som „vilde kunne have stude, men ikke stod“! Men hvad vil det nu sige, at vi have et Skib eller høist to, som kan løbe langt ud fra Kysten og muligen, det vide vi ikke, selv i høi, krap Sø styde et Skud, medens de andre Skibe, som ere tilstede for at støtte det og forsvare det. Eskadren, maa søge til Land eller søge bort. Hvorledes vil nu dette Skibs Stilling være i Kamp mod Mariner som Nydsklands, Ruslands eller Englands? Et lille Stød af en Vædder eller en veltruffen Kugle paa Dækket vil give det den fornødne Grindring til Bunds; i krap Sø er der ikke Meget at løbe paa for den Slags Skibe. Synke de blot noget, have de meget Vand at tynge med. Jeg siger, hvad vilde et saadant Skibs Skæbne være under saadanne Forhold? Den vilde være i høieste Grad sørgelig. Dernæst vil jeg bede de Herrer for Flaadens eget Vedkommende at sammenligne et saadant Skib ude paa disse enlige Veie under alvorlige og farefulde Forhold med Flaadevaaben, anskaffede i Form af Torpedobaade og Kanonbaade og den Slags Apparater, som vel ikke kan løbe ind til Falsterbo og holde sig der eller ikke giber det eller ikke skal det, men som kan oppe fra Havn løbe ud saa hurtigt og saa her med kvist, øvet Mandskab. Et saadant Vaaben vil kunne gjøre Fjenden et Ubræk, der kan faae en overordentlig stor Betydning. Fjenden kan aldrig med sine store Skibe være sikker mod saadanne Undergravere, og til samme Tid, som saadanne ligge i Flaadens egen Udvikling, udvilde de i høi Grad Mandighed og krigerisk Aand hos vore Sømand. Hvor mageløst beundringsværdig denne Rapport end er, som det ærede Medlem fra Helsingør gjentagende har lovpriist den for, staar der dog Et tilbage, siden den høitærede Minister absolut vil tvinge os ind derpaa, nemlig det Spørgsmaal: Ere de sex Millioner til et saadant Skib helbig anvendte, eller ere de sex Millioner til andet Flaademateriel efter vore Forhold og vor Flaades Bestaffenhed og Stilling til andre Nationers ikke langt heldigere anvendte? Jeg skal ikke nærmere gaa ind paa dette Spørgsmaal, jeg vil nødig flaa det saa fast, at jeg ikke engang i Tiden kunde vise Bevillie mod en Marineminister, som jeg holdt af, men for Dieblisset er der saameget mere Grund til at faae dette Spørgsmaal besvaret, da de, som